

Moje soukromí- neřívat se, nešťourat

Každý člověk má něco, čemu říká soukromí. Pro každého to znamená trochu něco jiného. Někdo si soukromí váží a chrání ho, jiný ho dává všem, protože pro něj nic moc neznámá. Co je však soukromí? Nejspíš část každého člověka – něco, co by vám nikdo neměl vzít. Nikdo však neumí přesně popsat, jak soukromí vypadá, nebo co to je. Úřady si představují soukromí jako data, jména a údaje. Lidé si ho představují třeba jako svou rodinu či partnera. Zjednodušeně je to nejspíš něco, co nám je, nebo má být drahé nade vše, o čem by nikdo nemusel vědět a šťourat se v tom.

Pro mě je soukromí cokoli, co nikomu nechci říct. Můžeme tomu říkat třeba tajemství, ale proč by se měl někdo zajímat o mé soukromí? Co je komu do toho s kým chodím, jaké mám příjmy, nebo jestli se naši rodiče doma hádají? Vždyť podobné informace nikdo k ničemu nevyužije, tak proč se vůbec ptá? Když vám to druhý bude chtít říct, řekne vám to. A když ne – co je vám potom.

Často když přijdete do společnosti, nebo jen po dlouhé době potkáte známé, vždy se ptají: „jak se máš“ nebo „tak co rodiče, rodina“. V takový okamžik se můžete stát člověkem, který se o své soukromí „nestará“ a „vyklopíte“ všechny podrobnosti, na které si vzpomenete. V opačném případě jste tajnůstkář, který, i kdyby měl nastat konec světa, bude vykládat, jak se má dobře. Ptáte se proč? Přeci aby už měl tuto rutinu z krku a nemusel dlouze povídat o tom, jak mu umřela babička, jak ho doma utlačují, nebo jak mu nedávno utekla manželka s instalátorem. Řekne, že je vše při starém, a tím to pro vás končí – žádné důvěrné informace, žádné detaily ze soukromí, prostě nic.

Kupujte si denně noviny, šťouralové. Můžete se dočíst, že Brad Pitt přestal minulý týden kouřit – to je toho, můj táta přestal už před dvaceti lety. Nebo se dozvíte, že Karel Svoboda se chtěl rozvést. To nic není – známý se rozešel se snoubenkou týden před svatbou. Nač existují bulváry? Kvůli lidem přeci – člověk je tvor zvědavý a škodolibý. Nejvíce si libuje v neštěstí druhých – nedej bože, aby se něco zlého stalo jemu. Kdyby člověk nechtěl znát soukromí jiných, média by zkrachovala.

Vzpomeňme si také na nedávnou kauzu, kdy USA požadovaly osobní údaje o všech cestujících v letadle. Počínaje jménem a číslem kredity, až po lízátko, které koupili rodiče dětem na letišti. Na co to potřebovali? Na odhalení teroristů? Ano, to je verze, které jsme všichni měli věřit, ale nebuďme naivní. Dokud se nikdo nedozví o podepsání takové smlouvy, je vše v pořádku. Jakmile však média „vyčmouchají“ i to, ihned se všichni státníci a europoslanci bouří, kdo to mohl podepsat. Takovému jednání já říkám napadání soukromí.

Problém je že to nemine nikoho. Myslíte, že se dá soukromí uchránit? Když nad tím zauvažuji, docházím k názoru, že je to pomalu nemožné. Jak to chcete udělat? Vždyť každou chvíli poskytujeme osobní údaje úřadům – to je naše soukromí. Jdete na operaci, řeknete to jednomu člověku a hned to ví všichni – znovu vaše soukromí. Policie nařídí domovní prohlídku – ojedinele, ale znovu zásah do soukromí. Ať je to daňové přiznání, matriční kniha či deníček, vždy jde o soukromí člověka a to se dá snadno využít. Nebo mám spíš říci zneužít. Kdyby se člověk za každou „křivárnu“ a lež propadl, byl by svět liduprázdný. Pravda je, že soukromí má každý, ale přitom nikdo. Dokážete mi to vysvětlit?